

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 363/2016
02.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у ванпарници предлагача С.К. из Д.С., чији је пуномоћник З.Ђ., адвокат из Л., поводом захтева ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Р4 и 182/15 од 18.01.2016. године, у седници одржаној 02.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење Вишег суда у Лесковцу Р4 и 182/15 од 18.01.2016. године, у делу става четвртог изреке, тако што се предлагачу поред износа досуђеног ставом трећим изреке досуђује износ од још 20.000,00 динара, који ће се исплатити на терет буџета Републике Србије из средстава опредељених за рад судова, у року од 3 месеца од дана подношења захтева за исплату.

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача у преосталом делу става четвртог изреке решења Вишег суда у Лесковцу Р4 и 182/15 од 18.01.2016. године и првостепено решење у том делу потврђује.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Република Србија да из буџетских средстава предлагачу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 6.780,00 динара, који ће се исплатити на терет буџета Републике Србије из средстава опредељених за рад судова, у року од 3 месеца од дана подношења захтева за исплату.

Образложење

Решењем Вишег суда у Лесковцу Р4 и 182/15 од 18.01.2016. године, ставом првим изреке, утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку по предмету пред Основним судом у Лесковцу И 990/10. Ставом другим изреке, наложено је Основном суду у Лесковцу да настави поступак у предмету И 990/10 и оконча га у најкраћем року. Ставом трећим изреке, предлагачу је одређена накнада за повреду права на суђење у разумном року у износу од 10.000,00 динара из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова у року од три месеца почев од дана подношења захтева за исплату. Ставом четвртим изреке, вишак преко досуђеног износа а до тражених 300.000,00 динара на име нематеријалне штете одбијен је као неоснован. Ставом петим изреке, обавезана је Република Србија да предлагачу на име трошкова поступка плати износ од 6.000,00 динара у року од три месеца рачунајући од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Против наведеног решења у односу на став четврти предлагач је благовремено изјавио жалбу из свих законских разлога.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење, применом члана 386., у вези члана 402. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 25/82 ... „Службени гласник РС“ број 46/95 ... 55/14), на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача делимично основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности.

Према разлозима побијане одлуке предлагач је поднео Вишем суду у Лесковцу дана 21.04.2015. године захтев за заштиту права на суђење у разумном року у извршном предмету Основног суда у Лесковцу И 990/10 (стари број И 686/05). Предлагач је у захтеву тражио да му се утврди да му је повређено право на суђење у разумном року, да се поступак извршења спроведе у року од 4 месеца по пријему решења и да му се накнади нематеријална штета због повреде права на суђење у разумном року у износу од 300.000,00 динара, као и трошкови поводом овог поступка. У захтеву се, између осталог, наводи да је предлог за извршење поднет још 04.03.2015. године, а извршни поступак није спроведен.

Поступајући по захтеву предлагача, у смислу члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, Виши суд у Лесковцу, као непосредно виши суд у односу на Основни суд у Лесковцу, је извршио увид у списе предмета Основног суда у Лесковцу И 990/10 (раније предмет Општинског суда у Лесковцу И 686/05) и утврдио да је С.К., овде предлагач, у својству извршног повериоца поднео предлог за извршење 04.03.2005. године Општинском суду у Лесковцу, те да је Општински суд у Лесковцу решењем И 686/05 од 08.03.2005. године усвојио предложено извршење. До доношења одлуке о поднетом захтеву извршење није спроведено. Како извршни поступак траје већ 10 година и 10 месеци, то је Виши суд у Лесковцу утврдио да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року и наложио да се поступак оконча у најкраћем року. Предлагачу је досудио примерену накнаду у износу од 10.000,00 динара, с тим да је одбио захтев за исплату за више тражени износ преко досуђеног износа, а до тражених 300.000,00 динара и досудио трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Испитујући основаност жалбе у одбијајућем делу захтева за примерену накнаду, Врховни касациони суд је закључио да је жалба предлагача делимично основана.

Врховни касациони суд налази да се жалбом предлагача делимично основано указује да је одлука донета уз погрешну примену материјалног права, јер је досуђен пренизак износ.

Имајући у виду све околности случаја (дужину трајања поступка, сложеност предмета, поступање суда и значај предмета за подносиоца), Врховни

касациони суд сматра да би досуђивање износа од још 20.000,00 динара заједно са досуђеним износом од 10.000,00 динара, представљало примерену сатисфакцију предлагачу, којом ће се остварити сврха која њоме треба и да се постигне, па је стога одлучио као у изреци у ставу првом. Наиме, извршни поступак траје од 04.03.2005. године, а ради се о једноставном случају који није захтевао решавање сложених чињеничних и правних питања, суд није поступао у извршном предмету након доношења решења о извршењу дана 08.03.2005. године. Извршни суд није поступао у складу са Законом о извршном поступку, јер није предузео ни једну другу радњу у циљу намирања повериоца и окончања извршног поступка.

Врховни касациони суд сматра да би досуђивање примерене накнаде у износу већем од досуђеног ставом првим изреке овог решења (у овом случају нематеријалне штете) било противно циљу коме служи та накнада (да представља сатисфакцију) и погодновало би тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом.

На основу члана 401. тачка 2. и 3. Закона о парничном поступку и члана 86 став 3. и 8в Закона о уређењу судова, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци у ставу првом и другом.

Одлука као у ставу трећем изреке донета је применом члана 165. став 1. и 2. ЗПП, у вези са чланом 28. ЗВП, с обзиром да је предлагач делимично успео у жалбеном поступку, то су му досуђени трошкови у износу од 6.000,00 динара на име састава жалбе и по 390,00 динара на име судске таксе за жалбу и одлуку.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**